

Arrest

nr. 262 574 van 19 oktober 2021
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. HASOYAN
Luikersteenweg 289, gelijkvloers
3500 HASSELT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 10 juni 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 6 mei 2021 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van diens beslissing van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 augustus 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 september 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat F. HASOYAN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster dient bij schrijven van 26 juni 2019 een aanvraag in om te worden gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 23 november 2020 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie deze aanvraag onontvankelijk. Dezelfde dag beslist hij eveneens tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoekster tekent beroep aan tegen deze beslissingen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Bij arrest van 29 april 2021 met nummer 253 680 vernietigt de Raad deze beslissingen.

1.3. Op 6 mei 2021 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie opnieuw dat de aanvraag van 26 juni 2019 onontvankelijk is. Deze beslissing gaat andermaal gepaard met een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit zijn de bestreden beslissingen.

De beslissing waarbij verzoeksters aanvraag om verblijfsmachtiging onontvankelijk wordt verklaard, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 26.06.2019 werd ingediend en op data van 29.02.2020, 25.06.2020 en 11.10.2020 werd geactualiseerd door :

*[M.,K.] (R.R. [...])
Geboren te [...] op [...]
Wettelijk vertegenwoordiger van:
[M.,H.] (R.R. [...])
Geboren te Hasselt op [xx.xx.2013]
Nationaliteit: Armenië
Adres: [...]*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene wist dat haar verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Haar asielaanvraag werd afgesloten op 30.09.2010 met een weigering van vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten haar betekend op 03.02.2012. Zij verbleef illegaal in België tot zij op 08.01.2018 een aanvraag gezinshereniging indiende. Uit het administratief dossier blijkt dat zij op 08.01.2018 een eerste aanvraag gezinshereniging indiende (in functie van de partner van haar broer). Deze aanvraag werd geweigerd op 22.06.2018 en ging gepaard met een bevel om het grondgebied te verlaten, haar betekend op 28.06.2018. Haar tweede aanvraag gezinshereniging, ingediend op 28.06.2018, werd negatief afgesloten op 27.12.2018. Haar derde aanvraag gezinshereniging, ingediend op 09.01.2019, werd negatief afgesloten op 09.07.2019. Haar vierde aanvraag gezinshereniging, ingediend op 15.07.2019, werd negatief afgesloten op 13.01.2020. Haar vijfde aanvraag gezinshereniging, ingediend op 17.01.2020, werd negatief afgesloten op 29.06.2020. Haar zesde aanvraag gezinshereniging tenslotte, ingediend op 30.06.2020 werd negatief afgesloten op 09.10.2020. De duur van de asielprocedure – namelijk bijna negen maanden – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Betrokkene beweert dat zij vreest voor haar leven en haar vrijheid indien zij zou moeten terugkeren naar haar land van herkomst doch zij legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene vreest voor haar leven en haar vrijheid volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegt betrokkene geen enkel nieuw element toe aan de elementen die zij reeds tijdens haar asielprocedure naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde

instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.

Betrokkene beweert verder dat zij vreest voor verstoting en discriminatie omwille van haar toebehoren tot een kwetsbare groep indien zij zou moeten terugkeren naar haar land van herkomst doch zij legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene vreest voor verstoting en discriminatie volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegt betrokkene geen enkel nieuw element toe aan de elementen die zij reeds tijdens haar asielprocedure naar voor brachten en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker haar beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Betrokkene beroept zich op het feit dat haar kind in België geboren is. Echter, het loutere feit in België geboren te zijn, opent, naar Belgisch recht, niet automatisch enig recht op verblijf. Evenmin maakt dit een terugkeer naar het land van herkomst bijzonder moeilijk. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene beroept zich op de scholing van haar zoon. Het feit dat haar kind hier naar school gaat, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoont dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien heeft betrokkene steeds geweten dat de scholing van haar kind plaatsvond in precair verblijf en dat zijn opleiding in België mogelijk slechts een tijdelijke oplossing was om zijn ontwikkeling toch zo normaal mogelijk te laten verlopen. Het feit dat haar kind in België school gelopen heeft, geeft enkel aan dat hem het recht op onderwijs niet werd ontzegd. Dit verandert echter niets aan de vaststelling dat mevrouw bewust de keuze heeft gemaakt om haar uiterst precaire verblijf verder te zetten ondanks alle weigeringsbeslissingen en bevelen om het grondgebied te verlaten, die aan haar al betekend werden. Zij liet het schoolbezoek van haar kind bewust plaatsvinden in deze precaire situatie. Bovendien kan er, gelet op de nog jonge leeftijd van het kind, redelijkerwijze van uit kan worden gegaan dat hij nog over voldoende aanpassingsvermogen aan de taal en onderwijs in het land van herkomst beschikken (EHRM 12 juni 2012, nr. 54131/10, Bajsultanov v. Oostenrijk; EHRM 26 september 1997, nr. 25017/94, Mehemi v. Frankrijk; EHRM 27 oktober 2005, nr. 32231/02, Keles v. Duitsland, par. 64; en EHRM 31 januari 2006, nr; 50252/99, Sezen v. Nederland, par. 47 en 49. In EHRM 17 februari 2009, nr. 27319/07; EHRM, Onur v. Verenigd Koninkrijk). Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Met betrekking tot haar zoon legt betrokkene nog twee attesten voor, met name een verslag van readaptatie dd. 23.04.2019 van het centre de reeducation en een attest van deelname aan 'psychomotricité' in het schooljaar 2018-2019. Echter, betrokkene laat na te verduidelijken of te concretiseren waarop deze stukken betrekking hebben en in het kader van welke problematiek haar zoon hier aan nood had. In het verzoekschrift zelf wordt geen melding gemaakt van deze attesten zodat het niet duidelijk ter staving waarvan deze attesten worden voorgelegd. Uit deze attesten kan niet afgeleid worden dat er sprake is van een medische problematiek die een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst zou verhinderen.

Betrokkene beroept zich op het feit dat zij het centrum van haar belangen in de zin van artikel 8 EVRM in België heeft opgebouwd en dat een onderbreking van de hier opgebouwde relaties een schending zou vormen van artikel 8 EVRM. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé-en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkene niet aantoont dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming

van artikel 8 EVRM zouden vallen. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene samenwoont met haar ouders en haar broer. Haar ouders beschikken niet over enig verblijfsrecht en kunnen er dus voor kiezen om samen met betrokkene terug te keren naar Armenië. Haar broer, dhr. [M.H.], beschikt over de Belgische nationaliteit. We merken echter op dat de band tussen meerderjarige broers en zussen niet noodzakelijk onder de bescherming van artikel 8 EVRM valt. De band tussen ouders en hun meerderjarige kinderen valt niet noodzakelijk onder de bescherming van art. 8 van het EVRM: "Er dient op te worden gewezen dat waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekking tussen ouders en meerderjarige kinderen "ne bénéficient pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux." (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het EVRM van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Hetzelfde geldt ten aanzien van broers, zussen, schoonbroers en schoonzussen." (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest. Nr. 128132 van 19.08.2014). Betrokkene toont niet aan dat er bijkomende elementen van afhankelijkheid zijn ten opzichte van haar broer. Het loutere feit dat betrokkenen op hetzelfde adres ingeschreven staan, toont niet aan dat er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid. Betrokkene legt bij huidige aanvraag 9bis geen enkel bewijs van bijkomende elementen van afhankelijkheid, financieel of anderszins, ten aanzien van haar Belgische broer voor. Uit het administratief dossier blijkt verder dat dhr. [H.V.] (R.R.[...]) de procedure tot erkenning van haar zoon zou willen starten. Dhr. [H.] beschikt echter evenmin over enig verblijfsrecht in België. Betrokkene kan er dus voor kiezen om samen met de vermoedelijke vader van haar zoon naar Armenië terug te keren. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst er verder op dat de rechtspraak van het EHRM wat betreft een privéleven opgebouwd tijdens een precair verblijf zeer strikt is (RVV, arrest 229048 van 20.11.2019). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt bovendien dat 'de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden' (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). We stellen vast dat betrokkene ter staving van haar sociale banden vier getuigenverklaringen voorlegt en dat ze verwijst naar diverse school-en integratieattesten. De normale binding die ontstaat met België gedurende een precair verblijf alhier, is op zich niet voldoende om een schending van het privéleven aan te nemen. Verzoekster toont niet aan dat zij bepaalde sociale bindingen heeft opgebouwd met de Belgische gemeenschap waarin zij verblijft die dermate intens zijn dat zij deel uitmaken van haar sociale identiteit zodat deze onder een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM vallen (cf. EHRM 23 juni 2008, Maslov t. Oostenrijk, §63). Verzoekster toont m.a.w. niet aan dat de banden die zij met België is aangegaan de gebruikelijke banden overstijgen en dat zij voor het uitoefenen voor haar privéleven zodanig is gebonden aan België dat zelfs een tijdelijk terugkeer naar Armenië uitgesloten is. Een schending van artikel 8 EVRM blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat zij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins-en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Betrokkene beroept zich op het feit dat zij geen toekomst meer zou hebben in Armenië, waar er geen systeem is om betrokkene op te vangen na haar jarenlange afwezigheid. Dit zou nefast effecten

sorteren op haar sociale en psychologische ontwikkeling indien zij dient terug te keren naar haar land van herkomst. Betrokkene zou geen banden meer hebben met haar land van herkomst en zou er haar volledige ontwikkelingsproces verloren zijn. Ter staving hiervan legt zij een Armeens attest voor dd. 05.03.2018 waaruit moet blijken dat zij geen inkomsten of roerende goederen bezit in Armenië. Echter, het gaat hier om loutere beweringen dat ze geen banden meer heeft die niet gestaafd worden door enig begin van bewijs. Een loutere bewering is onvoldoende om aanvaard te worden als buitengewone omstandigheid. Het lijkt erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag tot machtiging tot verblijf. Betrokkene verbleef immers ruim 22 jaar in Armenië, waar zij geboren en getogen is. Haar verblijf in België, haar integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met haar relaties in het land van herkomst. Uit het voorgelegde attest van de Armeense ambassade blijkt enkel dat zij geen onroerende goederen bezit, het attest spreekt zich niet uit over eventuele onroerende goederen op naam van haar ouders noch over familiale of andere banden. Het staat betrokkene vrij om voor haar terugkeer een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Re-integratie-bijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat er geen systeem voorhanden is om verzoekster op te vangen niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

Betrokkene beroept zich op het feit dat haar moeder, mevrouw [M.R.] (RR. [...]), ernstige psychische problemen zou hebben en dat zij haar dagdagelijks mantelzorg zou verlenen. Echter, allereerst merken we op dat haar moeder niet over enig verblijfsrecht in België beschikt en er dus voor kan kiezen om samen met betrokkene terug te keren naar Armenië. Verder merken we op dat betrokkene geen enkel attest voorlegt waaruit blijkt dat haar moeder inderdaad mantelzorg nodig heeft. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Ter ondersteuning van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing. Er dient trouwens te worden benadrukt dat de Raad van State in een later arrest (RvS 10 oktober 2012, nr 220.932) uitdrukkelijk heeft bevestigd dat de instructie van 19 juli 2009 'integraal is vernietigd' en dat de discretionaire bevoegdheid waarover de Staatssecretaris krachtens artikel 9bis van de vreemdelingenwet beschikt geen reden vormt om zich alsnog op de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te steunen. Het vertrouwensbeginsel impliceert niet dat het vertrouwen dat zou zijn gewekt door een jarenlange administratieve praktijk, zou moeten leiden tot het handhaven van een onwettige situatie. Van een bestuur kan immers niet worden verwacht dat het zijn recht om de uit kracht van de wet toekomstige bevoegdheden te gebruiken, heeft verwerkt door gedurende een jarenlange praktijk niet de hand aan de wet te houden (cf. RvS 4 maart 2002, nr. 104.270). Het is de gemachtigde van de minister niet toegestaan om in strijd met de door de wetgever voorziene voorwaarden te handelen en de loutere verwijzing naar een beginsel van behoorlijk bestuur laat niet toe af te wijken van een door de wetgever voorziene norm (cf. Cass.12 december 2005, AR C040157F, RvV arrest 229048 van 20.11.2019).

Betrokkene verwijst naar de verklaringen van voormalig staatssecretaris voor Asiel en Migratie, dhr. Theo Francken. Echter, dhr. Francken is al geruime tijd niet meer bevoegd voor asiel en migratie. In die zin kan betrokkene zich dan ook niet nuttig meer beroepen op diens uitspraken. Bovendien kon verzoekende partij aan de verklaringen van de voormalige staatssecretaris geen rechtmatige verwachting ontleenen dat zij dan geen buitengewone omstandigheden zou moeten aantonen of dat in haar specifieke situatie dan buitengewone omstandigheden aanvaard zouden worden (RvV arrest 230367 van 17 december 2019). Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Wat betreft de verwijzing naar de wet van 22.12.1999; dit was een enige en unieke operatie, de criteria voor machtiging tot verblijf vermeld in deze wet zijn dan ook niet van toepassing op de aanvraag tot machtiging tot verblijf op grond van art. 9 van de wet van 1980.

Betrokkene beroept zich op het feit dat zij als kind door haar moeder werd meegenomen naar België, buiten haar wil om en dat zij hier het overgrote deel van haar leven doorgebracht zou hebben. Echter, uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene op 03.01.2010 aankwam in België, samen met haar moeder. Op dat ogenblik was betrokkene reeds meerderjarig, namelijk 22 jaar. Betrokkene maakt dan ook niet aannemelijk dat zij, op die leeftijd, tegen haar wil naar België gebracht zou zijn. Bovendien stellen we vast dat betrokkene geboren en getogen is in Armenië waar zij meer dan 22 jaar van haar leven doorbracht en waar zij hogere studies volbracht (zoals blijkt uit de voorgelegde Armeense diploma's). Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene beroept zich op het feit dat zij geen officiële inschrijving meer zou hebben in het land van herkomst. Echter, betrokkene toont niet aan dat zij niet terug in regel kan stellen met de administratieve gebruikelijkheden in haar land van herkomst. Temeer daar zowel zij als haar zoon in het bezit zijn van een geldig Armeens paspoort, afgeleverd door de Armeense autoriteiten ondanks hun afwezigheid uit Armenië. Betrokkene toont niet aan dat zij geen officiële inschrijving kan bekomen. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene verwijst naar een email van een DVZ medewerker waarin vermeld wordt dat een aanvraag 9bis indienen in het land van herkomst geen enkele zin heeft. Betrokkene meent hieruit af te kunnen leiden dat haar aanvraag ontvankelijk verklaard moet worden. Echter, uit de mail van de DVZ-medewerker blijkt enkel dat de gemeente een in België ingediende aanvraag niet in overweging neemt als betrokkene in het buitenland verblijft, wat volkomen correct is, er dient namelijk een positieve woonstcontrole te gebeuren alvorens een aanvraag 9bis in België in overweging genomen wordt. We wijzen erop dat er wel degelijk de mogelijkheid bestaat om een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen op basis van humanitaire omstandigheden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst of land van verblijf maar dit is geen aanvraag 9bis maar wel een aanvraag op basis van artikel 9.2. Dezelfde argumenten die in de aanvraag art. 9bis worden aangehaald kunnen hernomen worden in de aanvraag art. 9.2. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene roept verder als buitengewone omstandigheid het feit in dat er in Armenië geen Belgische diplomatieke dienst bestaat waartoe verzoeker haar aanvraag zou kunnen richten. Verzoeker dient zich te richten tot de Belgische ambassade te Moskou. Gezien dit feit voor alle Armeense onderdanen geldt, kan dit niet ingeroepen worden als een buitengewone omstandigheid. Bovendien toont verzoeker niet aan waarom het voor haar onmogelijk is om zich naar Rusland te begeven. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene beroept zich op de toestand waarin zij zich bevond in haar land van herkomst. Echter, betrokkene laat na dit verder te verduidelijken of te concretiseren. Gezien de asielprocedure van betrokkene negatief werd afgesloten, blijkt dat zij geen ernstige moeilijkheden riskeert in het land van herkomst. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Verzoekster haalt aan dat een gedwongen terugkeer onwenselijk is gezien haar integratie en dat dit een trauma zou betekenen. Hierbij dient opgemerkt te worden dat er in casu geen sprake is van een gedwongen terugkeer. Dit argument is bijgevolg niet van toepassing op de situatie van betrokkene. Overigens wordt het principe gehanteerd dat betrokkene in eerste instantie vrijwillig gevolg dient te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Verwijzing naar beslissingen tot verblijfsmachtiging van "gelijkaardige dossiers" en het inroepen van het gelijkheidsbeginsel vormt geen uitzonderlijke omstandigheid. Het is aan betrokkene om de overeenkomsten aan te tonen tussen de eigen situatie en de situatie waarvan zij beweert dat ze vergelijkbaar is (Raad van State arrest 97.866 van 13/07/2001). Men kan er immers niet zonder meer van uitgaan dat de omstandigheden waarin verzoeker verkeert analoog zijn met degene waaraan zij refereert. Ook het feit dat andere vreemdelingen van een verblijfsmachtiging hebben kunnen genieten brengt niet ipso facto een verblijfsmachtiging voor de betrokkene met zich mee, noch vormt dit een buitengewone omstandigheid die een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst verhindert of bemoeilijkt. Overigens wordt elk dossier naar aanleiding van een aanvraag tot verblijfsmachtiging individueel onderzocht.

Betrokkene beroept zich op het feit dat haar vergevorderde integratie een terugkeer naar het land van herkomst bijzonder moeilijk zou maken. Het feit dat een vreemdeling een aanvraag om machtiging tot

verblijf moet indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post in het buitenland impliceert in beginsel niet dat zijn banden met België teloorgaan of dat gegevens die wijzen op een integratie plotseling niet langer zouden bestaan. Verzoeker beperkt er zich toe te benadrukken dat zij tijdens haar lange verblijf volledig zijn geïntegreerd en duurzaam lokaal is verankerd, zonder evenwel te verduidelijken waaruit een en ander dan precies moet blijken én te concretiseren op welke wijze haar integratie hem dan precies verhindert om terug te keren naar het herkomstland voor het indienen van de aanvraag. (RVV arrestnr. 228193 van 29.10.2019).

Betrokkene haalt aan dat zij, in geval van een negatieve beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken, gehoord wenst te worden door de Commissie van Advies voor Vreemdelingen. Echter, deze Commissie vormde een onderdeel van de vernietigde instructies van 19 juli 2009 en vormde aldus een deel van het engagement van de toenmalige regering. We merken echter op dat deze instructies vernietigd werden door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing en kan betrokkene zich dus niet meer nuttig beroepen op de Commissie voor Advies. Ten slotte dient er op gewezen te worden dat de Vreemdelingenwet voor wat betreft art. 9bis niet voorziet in een mondelinge procedure. Dit element kan dan ook niet weerhouden worden.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit in aanraking gekomen zouden zijn met het gerecht en dat zij over een blanco strafblad beschikt, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat betrokkene sinds 2009 in België zou verblijven grotendeels legaal, dat er sprake zou zijn van een uitstekende integratie, dat haar integratie duurzame sociale bindingen teweeg gebracht zouden hebben, dat zij een uitstekend integratieparcours afgelegd zou hebben, dat zij hemel en aarde bewogen zou hebben om zich aan te passen aan de Belgische normen en waarden, dat zij nu uitstekend Nederlands zou spreken, dat zij vanaf haar aankomst ten zeerste werk gemaakt zou hebben van haar integratie in de Belgische samenleving waarbij zij zich wel degelijk geprofileerd zou hebben en niet onopgemerkt gebleven zou zijn, dat haar integratie zich op allerlei vlakken afgespeeld zou hebben, dat zij zou kunnen en willen werken en voorzien in haar eigen levensonderhoud, dat zij zich steeds op intensieve wijze gemengd zou hebben onder de Belgische bevolking, dat zij ten gevolge van deze open en geïnteresseerde mentaliteit een grote vrienden-en kennissenkring opgebouwd zou hebben die haar wil helpen en steunen, dat zij op zeer intense wijze overgegaan zou zijn tot de verinnerlijking van onze taal, zeden en gewoontes, dat zij zich de Belgische samenlevingsnormen in hoge mate eigen gemaakt zou hebben, dat er aan haar integratie geenszins getwijfeld zou kunnen worden, dat onwrikbaar zou vaststaan dat betrokkene sociale banden met België heeft, dat de voorgelegde integratieverklaringen niets ander zouden zijn dan lofbetuigingen, dat zij hier volledig verankerd zou zijn, dat zij een meerwaarde zou zijn voor onze maatschappij mede omwille van haar diverse diploma's, dat zij vier getuigenverklaringen voorlegt evenals enkele deelcertificaten Nederlands, enkele deelcertificaten Frans, een certificaat van Nederlandse taallessen, haar Armeense diploma's, haar inburgeringscontract, haar attest van maatschappelijke oriëntatie, haar certificaat gelijkgesteld aan basisonderwijs, verschillende deelcertificaten van opleiding sociale promotie, een verklaring van de school van haar zoon ondertekend door verschillende leerkrachten, haar belastingaangifte van het jaar 2017 en 2016, een attest van niet steunverlening door het OCMW, een attest van het OCMW inzake het ontvangen van dringende medische hulp en een werkbelofte) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)."

Het bevel om het grondgebied te verlaten luidt als volgt:

"Mevrouw,

Naam, voornaam: [M.,K.]
geboortedatum: [...]
geboorteplaats: [...]
nationaliteit: Armenië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naartoe te begeven,

binnen dertig (30) dagen na de kennisgeving.

Betrokkene dient vergezeld te worden door:

[M.,H.], geboren op [xx.xx.2013], nationaliteit: Armenië

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.”

2. Onderzoek van het beroep wat betreft de eerste bestreden beslissing, waarbij verzoeksters aanvraag om verblijfsmachtiging onontvankelijk wordt verklaard

2.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM), van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel, van het evenredigheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zij verstrekt de volgende toelichting bij het middel:

“Het evenredigheidsbeginsel impliceert dat de overheid ervoor moet zorgen dat de lasten en/of de nadelige gevolgen van een overheidsbesluit voor een burger niet zwaarder is dan het algemeen belang van het besluit. Het is een maatstaf ter beoordeling van de wijze waarop een overheid haar bevoegdheid gebruikt tot verwezenlijking van een algemeen belang dat per hypothese conflicteert met andere beschermenswaardige algemene of private belangen. Dit beginsel ziet op het resultaat van de door de overheid door te voeren belangenafweging.

In de rechtsleer is er terecht op gewezen dat de toetsing aan het evenredigheidsbeginsel qua intensiteit moet verschillen al naargelang een norm dan wel een individuele overheidshandeling er het voorwerp van uitmaakt. In het eerste geval zal de rechter zich wegens het doorgaans vrij grote beleidsvrijheid van het democratisch bestuur moeten beperken tot een marginale toetsing: enkel de kennelijke of klaarblijkelijke onevenredigheid van de belangenafweging ten opzichte van het beoogde doel die in de norm besloten ligt, mag door de rechter worden gesanctioneerd. T.a.v. individuele beslissingen c.q. (bij de beoordelingen ervan) de toepassing van een norm in het concreet geval daarentegen, beschikt de rechter over meer beoordelingselementen om uit te maken of in casu de beperking en/of de sanctionering buiten verhouding staat tot hetgeen de burger verweten wordt resp. het beoogde doel.

De Raad kan immers in het kader van de materiële motiveringsplicht nagaan of de motieven van het bestreden bevel steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld (cf. RvS 13 september 2010, nr. 207.325).

[...]

Verwerende partij heeft verzoekster haar aanvraag overeenkomstig art. 9bis vw. onontvankelijk verklaard op 23/11/2020 op basis van het ontberen van uitzonderlijke omstandigheden.

Verzoekster heeft de eer om op te merken dat normalerwijze de aanvraag van een machtiging tot verblijf in België door de vreemdeling moet worden gedaan bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst (art. 9 Vw.).

Dat de Vreemdelingenwet hierop echter een uitzondering voorziet, waardoor de vreemdeling in buitengewone omstandigheden een machtiging tot verblijf kan vragen vanuit zijn verblijfplaats in België.

Verzoekster wenst te verwijzen naar stukken 3 in haar inventaris der stukken ab initio, alwaar verwerende partij het volgende stelde:

[...]

Dat het begrip "buitengewone omstandigheden" echter nergens omschreven is in de wet zodanig dat de bevoegdheid van de Minister louter discretionair is.

Dat ook de voorbereidende werken niet duidelijk maken wat onder "buitengewone omstandigheden" moet worden begrepen doch dat in elk geval de nadruk gelegd wordt op "humanitaire redenen".

Dat de Raad van State bij arrest nr. 73.025 dd. 9 april 1998 bepaalde dat buitengewone omstandigheden geen omstandigheden van overmacht zijn (R.v.St. nr. 73.025, 9 april 1998,, R.v.St., 1998,69).

Op dat punt bepaalt trouwens de omzendbrief van 9 oktober 1997 betreffende de toepassing van artikel 9 lid 3 Vreemdelingenwet dat : "De betrokkene moet aantonen dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is om terug te keren naar zijn land van herkomst of naar een land waar hij tot verblijf is toegelaten, om de betrokken machtiging aan te vragen".

"Buitengewoon" betekent niet dat het "onmogelijk" is om in het buitenland de aanvraag tot verblijf in te dienen, het is voldoende dat het "bijzonder moeilijk" is dit te doen; in de Franse wettekst is er overigens sprake van omstandigheden die "exceptionnelles" zijn, wat synoniem is van "extraordinaires".

Bij de beoordeling van de vraag of de ingeroepen omstandigheden "buitengewoon" zijn, dient het evenredigheidsbeginsel toegepast te worden.

Er weze benadrukt dat alles kan ingeroepen worden als buitengewone omstandigheid, voor zover het beantwoordt aan de voornoemde algemene begripsomschrijving.

Verzoekster is de mening toegedaan dat verwerende partij haar beslissing onvoldoende gemotiveerd heeft en dat verwerende partij onvoldoende rekening heeft gehouden met haar concrete situatie van verzoekster en haar zoontje, die alhier te Hasselt (België) geboren werd.

- Verzoekster is de stelling toegedaan dat verwerende partij in de bestreden beslissing onvoldoende gemotiveerd heeft inzake een eventuele schending van art. 8 EVRM bij terugkeer van verzoekster naar Armenië en vandaar naar Moskou en/of Sint-Petersburg (Rusland).

Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt immers dat verzoekster haar broer Dhr. [M.H.], geboren te [...] (Armenië) op 10.04.1992 - die samen met haar verzoekster naar België kwam - al inmiddels over de Belgische nationaliteit beschikt.

Uit het naar voren gebrachte attest samenstelling (Stukken nr. 10 aanvraag ab initio) van het gezin blijkt tevens dat verzoekster samen met haar ouders en broer woonachtig was te [...]

Verzoekster is materieel en financieel afhankelijk van haar broer en zulks tot op heden.

Aangezien verzoekster over geen enkele bron van inkomsten beschikt, werd zij samen met haar minderjarig zoontje integraal onderhouden door haar Belgische broer.

De relatie tussen verzoekster met haar Belgische broer valt dus onder de bescherming van art. 8 van het EVRM.

"Uit voornoemd motief blijkt dat verweerder een aanzet geeft tot een onderzoek of verzoeker een beschermenswaardige relatie heeft, maar niet verder komt dat een algemene theorievorming over het begrip 'gezinsleven'. Het motief bevat geen besluit aangaande de toepassing van artikel 8 EVRM, in het bijzonder de concrete beoordeling van het al dan niet beschermenswaardige karakter van de feitelijke samen-woonst. De Raad kan alleen maar vaststellen dat uit de motieven van de bestreden beslissing

niet blijkt dat de gemachtigde bij het nemen van deze beslissingen is tegemoet gekomen aan de beoordeling die hem toekwam in het licht van artikel 8 van het EVRM. Uit het voorgaande blijkt dat verwerende partij op het eerste gezicht geen zorgvuldig onderzoek heeft gevoerd naar alle relevante feiten en omstandigheden in het licht van artikel 8 van het EVRM. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van artikel 8 van het EVRM wordt op het eerste gezicht aannemelijk gemaakt. In de mate dat artikel 8 van het EVRM een zorgvuldig onderzoek vereist naar alle relevante feiten en omstandigheden, wordt op het eerste gezicht een schending van deze RvV 204 231 -Pagina 7, bepaling eveneens aannemelijk gemaakt (EHRM 11 juli 2000, Ciliz/Nederland, § 66; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 46; EHMR 10 juli 2014, Tanda- Muzinga/Frankrijk, § 68). "

Verzoekster is materieel en financieel afhankelijk van haar broer. Dit gegeven werd niet afdoende onderzocht, temeer daar verzoekster en haar ouders al reeds enkele jaren door hun gedoogd verblijf geen enkele bron van inkomsten hebben en het evident is dat zijn Belgische broer instaat voor hun zorg en bijstand.

- Het staat onstuitbaar vast dat in het land van herkomst - i.e. Armenië - geen Belgische diplomatieke vertegenwoordiging aanwezig is, met dien verstande dat het bestaan van bijzondere omstandigheden aanvaard dient te worden.

Dit is algemeen gekende informatie en staat expliciet gepubliceerd op de website van FOD Buitenlandse Zaken en werd tevens expliciet opgeworpen in de aanvraag ab initio ondert punt 5, p. 11 aanvraag ab initio:

[https://diplomatie.belgium.be/nl/Diensten/ambassades en consulaten/belgische ambassades en consulaten in het buitenland](https://diplomatie.belgium.be/nl/Diensten/ambassades_en_consulaten/belgische_ambassades_en_consulaten_in_het_buitenland)

De RvV stelde al reeds dat buitengewone omstandigheden in de zin van art. 9bis vrw. omstandigheden zijn die het voor de vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te kunnen doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Ook andere omstandigheden kunnen van die aard zijn, zonder dat zij een gevaar voor het leven betekenen.

Wanneer de onmogelijkheid tot terugkeer bestaat in hoofde van één van de gezinsleden, mag worden aangenomen dat ook voor de andere gezinsleden hiermede een onmogelijkheid tot terugkeer ontstaat, quod certa est.

Verwerende partij is uiteraard vanzelfsprekend op de hoogte van dit objectief gegeven en diende na te gaan of verzoekster haar zontje - die alhier geboren werd en alhier ononderbroken naar school loopt - hierdoor verhinder zou worden om zijn schoolgang te kunnen continueren in het Rijk.

Verzoekende partij heeft niet afdoende onderzocht of in het land van herkomst - in casu Armenië al dan niet een Belgische diplomatieke vertegenwoordiging aanwezig is. Er is immers in Armenië geen Belgische diplomatie vertegenwoordiging aanwezig.

Het loutere feit dat deze vereiste op alle Armeense onderdanen van toepassing zou zijn doet hieraan geen afbreuk. Verwerende partij dient elk dossier individueel en zorgvuldig te behandelen en concreet te toetsen aan elk individueel dossier.

Bovendien staat het onstuitbaar vast dat het voor verzoekster - gelet op de schoolgang van het kind - het voor verzoekster bijzonder moeilijk zou zijn om eerst naar Armenië te reizen en vandaar via Rusland voor een ongekende periode naar Rusland te verkasten, dewelke nefaste effecten zou sorteren op de verdere ontwikkeling van het minderjarig kind.

De kinderen zijn immers niet in staat het onderwijssysteem te volgen zonder kennis van het schrift van dat land. Dat besliste de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in een arrest gekend onder nr. 181193 van 24 januari 2017 in de zaak RvV X / II:

"Kinderen die al heel hun leven in België schoollopen en daardoor het Russisch schrift niet kennen, hebben een reden om een humanitaire verblijfsaanvraag (artikel 9bis Verblijfswet) in België in te dienen in plaats van met hun ouders te moeten terugkeren naar hun herkomstland, Rusland, om daar een verblijfsaanvraag in te dienen. De kinderen zijn immers niet in staat het Russisch onderwijssysteem te volgen zonder kennis van het schrift van dat land. Dat beslist de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

(RvV) in arrest nr. 181.193 van 24 januari 2017. Volgens de RvV draagt de overheid mede een verantwoordelijkheid voor de integratie en het onderwijs van de kinderen nu de asielprocedure meer dan 6 jaar heeft geduurd en ook de 9bis-procedure meer dan 6 jaar heeft geduurd. De RvV beslist ook dat Dienst Vreemdelingenzaken artikel 8 EVRM onvoldoende heeft onderzocht, nu de kinderen een Belgische halfzus hebben."

Het weigeren van het verblijfsrecht mag enkel als het belang van kind daardoor niet geschaad wordt. Verzoekster haar minderjarige kind loopt alhier tevens voltijds naar het school. Het loutere feit dat zij thuis nog Armeens spreken en nog vrij jong zijn doet hieraan geen afbreuk.

Dat vraagt voor elke individuele situatie een nauwgezet onderzoek en afweging, wat in casu absoluut dient te gebeuren in het belang van de minderjarige kinderen.

Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in feite en in rechte evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing, wat in casu niet het geval is.

De bestreden beslissing houdt op geen enkele wijze rekening met deze belangrijke omstandigheid, terwijl deze situatie degelijk goed gekend was door de overheid middels in de al reeds ingestelde aanvraag tot verblijf ex art. 9bis vrw. en haar administratief dossier.

- Bovendien werd er al reeds gesteld dat het feit dat de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) het onwettig verblijf gedooft, zulks uitzonderlijk een buitengewone omstandigheid kan uitmaken in het kader van een humanitaire regularisatie-aanvraag.

Verzoekers verblijven inmiddels al langer dan 11 jaar gedooft in het Rijk. Verzoekster werd zonder meer gedooft door verwerende partij op het Belgisch grondgebied. Verzoekster heeft ook parallel met haar ouders en broer tevens gedurende een lange periode wettelijk verblijf gekend in het Rijk.

- De RvV stelde al reeds dat buitengewone omstandigheden in de zin van art. 9bis vrw. omstandigheden zijn die het voor de vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te kunnen doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Ook andere omstandigheden kunnen van die aard zijn, zonder dat zij een gevaar voor het leven betekenen.

Dat er momenteel zware vijandelijkheden plaatsvinden nabij de contactlijn rond Nagorno- Karabakh en de omliggende districten. Gezien de recente ontwikkelingen worden alle niet- essentiële reizen naar Armenië sterk afgeraden. Voor Belgen in Armenië: het wordt ten stelligste afgeraden zich voor niet-essentiële redenen te verplaatsen in richting van de contactlijn en van de internationale grens tussen Azerbeidzjan en Armenië. Het wordt sterk aangeraden de nabijheid van militaire installaties te mijden.

Verwerende partij is uiteraard vanzelfsprekend op de hoogte van dit objectief gegeven en diende na te gaan of verzoekster en hun kind eerst veilig naar Armenië konden vertrekken om vandaar zich naar Rusland te begeven om aldaar de aanvraag ex art. 9bis in te stellen.

Niettegenstaande dat verzoekers deze onveilige situatie niet hebben gehanteerd in hun verzoekschrift ab initio, waren deze vijandelijkheden op het ogenblik van de behandeling van de aanvraag gaande en aldus publiekelijk gekend.

De bestreden beslissing houdt op geen enkele wijze rekening met deze belangrijke omstandigheid, terwijl deze situatie degelijk goed gekend was door de overheid.

- Tot slot wenst verzoekster op te merken dat de verwerende partij concreet moet nagaan of een langdurig (onwettig) verblijf in België een buitengewone omstandigheid uitmaakt in de zin van artikel 9bis Verblijfswet (Vw), ook wanneer dit verblijf te wijten is aan de keuze van de ouders van verzoeker. Dat stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) in een arrest van 9 juli 2018.

Het staat buiten kijf dat verzoekster haar zoontje in België geboren werd, dat hij zijn kleuterschool alhier heeft doorlopen en thans naar het basis onderwijs loopt.

Verzoekster haar zoontje is het Armeens niet afdoende machtig, noch heeft hij een band met Armenië. De stelling dat verzoekster zich bewust heeft genesteld in onwettig verblijf nadat hun verschillende

verblijfsprocedures, die niet onredelijk lang geduurd hebben, negatief werden afgesloten kan absoluut niet als een afdoende motivering worden geacht.

Verwerende partij dient in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en zulks op een afdoende wijze.

Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in feite en in rechte evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing, wat in casu niet het geval is.

'De beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven is met machtsoverschrijding genomen' (R.v.St. 04 maart 1960, Brinkhuysen, nr. 7681; R.v.St. 30 september 1960, Janssens, nr. 8094; R.v.St. 23 november 1965, stad Oostende, nr. 11.519)

Krachtens de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen is het een substantiële vormvereiste dat motivering, en dan nog noodzakelijkerwijze een juiste en juridisch aanvaardbare motivering, gebeurt van de door de overheid genomen beslissingen.

Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is.

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr. 21.037,17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St. VAN KOUTER, nr. 21.094,17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THIJIS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43).

Verwerende partij heeft ten onrechte de procedure art. 9bis v.w. onontvankelijk verklaard.

Dat het bijgevolg daadwerkelijk onmogelijk en onverantwoord is om de aanvraag te doen vanuit het thuisland, aangezien het werkelijk bijzonder moeilijk is voor verzoekers om naar Armenië terug te keren om via daar naar Rusland te verkasten om maanden lang aldaar op hun aanvraag te wachten met een onzekere uitkomst tot gevolg temeer verzoekster haar zoontje alhier geboren werd en tot op heden naar school loopt.

Dat het derhalve onmogelijk is om naar Jerevan en/of Moskou te reizen om aldaar de nodige aanvragen te doen. Verwerende partij had dit element moeten onderzoeken en heeft zulks blijkbaar niet gedaan.

Het ontberen van een Belgisch Consulaat in het land van herkomst - in casu Armenië - kan een buitengewone omstandigheid impliceren.

Verwerende partij heeft dit gegeven niet nader onderzocht in de bestreden beslissing.

Dit deel van de motivering kan derhalve bezwaarlijk worden weerhouden.

Bijgevolg dient de bestreden beslissing te worden vernietigd.

In casu meent verzoekster dat de beslissing van verwerende partij een manifeste inbreuk uitmaakt van het evenredigheids- en redelijkheidsbeginsel en tevens een schending van de motiveringsplicht vervat in art. 62 van de Vreemdelingenwet en artt. 2 en 3 de Wet de Wet van wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (Wet 29 juli 1991) en schending van de beginselen van behoorlijk bestuur.

Derhalve is de bestreden beslissing manifest onredelijk is en dient deze te worden vernietigd."

2.2. Artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de

besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de eerste bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven weergeeft op basis waarvan deze is genomen. In de motivering van deze beslissing wordt, met verwijzing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, vastgesteld dat de door verzoekster aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen die toelaten te besluiten dat zij haar aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Er wordt tevens toegelicht waarom de door verzoekster aangebrachte gegevens niet worden aanvaard als buitengewone omstandigheden. Hierbij is ook uitvoerig gemotiveerd inzake het door verzoekster ingeroepen privé- en gezins- of familieleven in België, waaronder de banden met haar ouders en broer met de Belgische nationaliteit, en artikel 8 van het EVRM. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat deze motivering niet afdoende is en haar niet of onvoldoende in staat stelt nuttig in rechte op te komen tegen de genomen beslissing.

De voorziene motivering is pertinent en draagkrachtig en stelt verzoekster in staat te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van de (formele) motiveringsplicht zoals vervat in de voormelde wetsbepalingen wordt niet aangetoond.

2.3.1. Waar verzoekster aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de motieven die aan de eerste bestreden beslissing ten grondslag liggen, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het redelijkheidsbeginsel, dat speelt waar de overheid beschikt over een discretionaire beoordelingsbevoegdheid, staat de rechter verder niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.3.2. Deze beginselen van behoorlijk bestuur worden onderzocht in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij

verblijft. Deze maakt ze over aan de Minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die beschikt over een identiteitsdocument of is vrijgesteld van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager beschikt over een identiteitsbewijs of is vrijgesteld van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt het bestuur over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient het bestuur na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of is vrijgesteld van deze verplichting en of aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

2.3.3. In de eerste bestreden beslissing oordeelt verweerder dat verzoekster aan de hand van de in haar aanvraag aangebrachte gegevens niet heeft aangetoond dat zij haar aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd niet kan indienen via de, in artikel 9 van de Vreemdelingenwet voorziene, reguliere procedure en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk is.

2.3.4. In zoverre verzoekster een theoretisch betoog naar voor brengt over het begrip “*buitengewone omstandigheden*”, moet worden opgemerkt dat zij hiermee nog niet concreet aantoonde dat verweerder bij het nemen van zijn beslissing een incorrecte invulling heeft gegeven aan dit begrip of dat de door haar ingeroepen buitengewone omstandigheden ten onrechte niet zijn aanvaard.

2.3.5. In eerste instantie wijst verzoekster op een mail van een medewerker van de Dienst Vreemdelingenzaken aan haar advocaat, in een andere zaak die deze behartigde, waarin wordt gesteld dat het indienen van een “*aanvraag 9bis*” in het land van herkomst “*geen enkele zin*” heeft, omdat dit wetsartikel enkel speelt wanneer de aanvrager zich op het Belgische grondgebied bevindt.

Hieromtrent wordt in de eerste bestreden beslissing – correct – gemotiveerd dat uit deze mail enkel blijkt dat artikel 9bis van de Vreemdelingenwet enkel betrekking heeft op de aanvrager die in België verblijft en dat wel degelijk de mogelijkheid bestaat om een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen op basis van humanitaire omstandigheden bij de voor het land van herkomst bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post, op basis van artikel 9, tweede lid in plaats van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Verzoekster geeft niet aan deze motivering te betwisten.

2.3.6. In tweede instantie is verzoekster van mening dat artikel 8 van het EVRM wel degelijk wordt miskend indien zij de aanvraag moet indienen bij de bevoegde Belgische vertegenwoordiging in het

buitenland en dat het bestuur onvoldoende rekening heeft gehouden met haar concrete situatie en deze van haar zoontje.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het waarborgen van het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Verzoekster voert aan dat zij en haar zoontje een gezins- of familieleven hebben in België met enerzijds haar ouders en anderzijds haar broer met de Belgische nationaliteit.

Deze ingeroepen familiebanden zijn in rekening gebracht bij het nemen van de eerste bestreden beslissing. Verweerder heeft hieromtrent geoordeeld als volgt:

“In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene samenwoont met haar ouders en haar broer. Haar ouders beschikken niet over enig verblijfsrecht en kunnen er dus voor kiezen om samen met betrokkene terug te keren naar Armenië. Haar broer, dhr. [M.H.], beschikt over de Belgische nationaliteit. We merken echter op dat de band tussen meerderjarige broers en zussen niet noodzakelijk onder de bescherming van artikel 8 EVRM valt. De band tussen ouders en hun meerderjarige kinderen valt niet noodzakelijk onder de bescherming van art. 8 van het EVRM: “Er dient op te worden gewezen dat waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekking tussen ouders en meerderjarige kinderen “ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux.” (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het EVRM van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Hetzelfde geldt ten aanzien van broers, zussen, schoonbroers en schoonzussen.” (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest. Nr. 128132 van 19.08.2014). Betrokkene toont niet aan dat er bijkomende elementen van afhankelijkheid zijn ten opzichte van haar broer. Het loutere feit dat betrokkenen op hetzelfde adres ingeschreven staan, toont niet aan dat er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid. Betrokkene legt bij huidige aanvraag 9bis geen enkel bewijs van bijkomende elementen van afhankelijkheid, financieel of anderszins, ten aanzien van haar Belgische broer voor.”

Wat de familiale band tussen verzoekster en haar ouders betreft, merkt verweerder op dat deze laatsten, net zomin als verzoekster, beschikken over een verblijfsrecht. Bijgevolg, zo stelt verweerder, kunnen zij ervoor kiezen om samen met verzoekster terug te keren naar Armenië, zodat geen schending van artikel 8 van het EVRM kan blijken. Verzoekster geeft niet aan deze beoordeling te betwisten.

Verweerder heeft verder geoordeeld dat er tussen meerderjarige broers en zussen enkel kan worden gesproken van een beschermenswaardig gezins- of familieleven voor zover er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewone affectieve relaties, en dat dit in het geval van verzoekster en haar broer met de Belgische nationaliteit niet blijkt. Verzoekster betwist op zich niet dat zij, overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM, een bijzondere band van afhankelijkheid met haar broer moet aantonen, opdat er sprake is van een beschermenswaardig gezins- of familieleven. Wel betwist zij dat zij een dergelijke band niet zou hebben aangetoond. In dit verband oordeelt de Raad evenwel dat het geenszins als kennelijk onredelijk kan worden beschouwd waar verweerder het enkele

gegeven van een samenwoning onvoldoende achtte voor een daadwerkelijke afhankelijkheidsrelatie. Thans stelt verzoekster nog dat zij wel degelijk materieel en financieel afhankelijk is van haar broer en dat zij en haar zoontje integraal door hem worden onderhouden. Zij betoogt dat het, nu zij geen enkele bron van inkomsten heeft gelet op haar “gedoogd verblijf”, evident is dat zij afhankelijk zou zijn van haar broer. Een dergelijk betoog werd echter geenszins ontwikkeld in de aanvraag. Het kwam nochtans aan verzoekster toe om, indien zij zich beriep op een gezins- of familieleven, dit met concrete bewijs-elementen aannemelijk te maken. Verzoekster weerlegt geenszins het motief dat “bij huidige aanvraag 9bis geen enkel bewijs [is voorgelegd] van bijkomende elementen van afhankelijkheid, financieel of anderszins, ten aanzien van haar Belgische broer”. Ook in haar verzoekschrift beperkt verzoekster zich op dit punt trouwens tot blote beweringen en veronderstellingen, zonder een begin van bewijs van een daadwerkelijke band van afhankelijkheid naar voor te brengen. Ten overvloede merkt de Raad nog op dat verzoeksters betoog in de aanvraag dat zij direct aan de slag zou kunnen gaan indien zij legaal kan verblijven eerder aangeeft dat er geen sprake is van een daadwerkelijke afhankelijkheidsband met haar broer. Verzoekster toont niet aan dat zij, bij een terugkeer naar het land van herkomst waar zij legaal kan verblijven en werken, op een of andere wijze afhankelijk zou zijn van haar broer in België. Verzoekster haalt de motieven in de eerste bestreden beslissing niet onderuit dat zij ruim 22 jaar heeft verbleven in haar land van herkomst, dat zij er hogere studies heeft volbracht en dat zij niet aannemelijk maakt dat zij, minstens tijdelijk, in haar land van herkomst niet langer zelfstandig kan verblijven, eventueel samen met haar ouders. Verzoekster kan niet overtuigen dat verweerder onterecht geen beschermenswaardig gezins- of familieleven met haar broer heeft aanvaard.

Op lezing van de eerste bestreden beslissing blijkt verder dat verweerder niet zozeer het bestaan van een privéleven in België betwist, wel geeft hij aan dat geen sprake is van een privéleven dat de bescherming van artikel 8 van het EVRM kan doen optreden. Er is sprake van een zekere belangenafweging die heeft plaatsgevonden. Zo vangt verweerder zijn motivering ook net aan met de vermelding dat er inderdaad een afweging dient te worden gemaakt tussen het ingeroepen privéleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. Concreet wordt gemotiveerd als volgt:

“Betrokkene beroept zich op het feit dat zij het centrum van haar belangen in de zin van artikel 8 EVRM in België heeft opgebouwd en dat een onderbreking van de hier opgebouwde relaties een schending zou vormen van artikel 8 EVRM. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé-en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkene niet aantoonde dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. [...] De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst er verder op dat de rechtspraak van het EHRM wat betreft een privéleven opgebouwd tijdens een precair verblijf zeer strikt is (RVV, arrest 229048 van 20.11.2019). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt bovendien dat ‘de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden’ (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). We stellen vast dat betrokkene ter staving van haar sociale banden vier getuigenverklaringen voorlegt en dat ze verwijst naar diverse school-en integratieattesten. De normale binding die ontstaat met België gedurende een precair verblijf alhier, is op zich niet voldoende om een schending van het privéleven aan te nemen. Verzoekster toont niet aan dat zij bepaalde sociale bindingen heeft opgebouwd met de Belgische gemeenschap waarin zij verblijft die dermate intens zijn dat zij deel uitmaken van haar sociale identiteit zodat deze onder een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM vallen (cf. EHRM 23 juni 2008, Maslov t. Oostenrijk, §63). Verzoekster toont m.a.w. niet aan dat de banden die zij met België is aangegaan de gebruikelijke banden overstijgen en dat zij voor het uitoefenen voor haar privéleven zodanig is gebonden aan België dat zelfs een tijdelijk terugkeer naar Armenië uitgesloten is. Een schending van artikel 8 EVRM blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat zij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins-en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken

wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639)."

In het verband hiervan aanvaardde verweerder in de eerste bestreden beslissing niet dat verzoekster geen enkele band meer zou hebben met het land van herkomst of zou zijn verhinderd om opnieuw voor korte tijd te verblijven in dat land, waar zij is geboren en getogen en waar zij ruim 22 jaar heeft verbleven.

Specifiek wat de belangen van verzoeksters zoon betreft, kan in de eerste bestreden beslissing nog worden gelezen wat volgt:

"Betrokkene beroept zich op het feit dat haar kind in België geboren is. Echter, het loutere feit in België geboren te zijn, opent, naar Belgisch recht, niet automatisch enig recht op verblijf. Evenmin maakt dit een terugkeer naar het land van herkomst bijzonder moeilijk. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene beroept zich op de scholing van haar zoon. Het feit dat haar kind hier naar school gaat, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoont dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien heeft betrokkene steeds geweten dat de scholing van haar kind plaatsvond in precair verblijf en dat zijn opleiding in België mogelijk slechts een tijdelijke oplossing was om zijn ontwikkeling toch zo normaal mogelijk te laten verlopen. Het feit dat haar kind in België school gelopen heeft, geeft enkel aan dat hem het recht op onderwijs niet werd ontzegd. Dit verandert echter niets aan de vaststelling dat mevrouw bewust de keuze heeft gemaakt om haar uiterst precaire verblijf verder te zetten ondanks alle weigeringsbeslissingen en bevelen om het grondgebied te verlaten, die aan haar al betekend werden. Zij liet het schoolbezoek van haar kind bewust plaatsvinden in deze precaire situatie. Bovendien kan er, gelet op de nog jonge leeftijd van het kind, redelijkerwijze van uit kan worden gegaan dat hij nog over voldoende aanpassingsvermogen aan de taal en onderwijs in het land van herkomst beschikken (EHRM 12 juni 2012, nr. 54131/10, Bajsultanov v. Oostenrijk; EHRM 26 september 1997, nr. 25017/94, Mehemi v. Frankrijk; EHRM 27 oktober 2005, nr. 32231/02, Keles v. Duitsland, par. 64; en EHRM 31 januari 2006, nr; 50252/99, Sezen v. Nederland, par. 47 en 49. In EHRM 17 februari 2009, nr. 27319/07; EHRM, Onur v. Verenigd Koninkrijk). Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Met betrekking tot haar zoon legt betrokkene nog twee attesten voor, met name een verslag van readaptatie dd. 23.04.2019 van het centre de reeducation en een attest van deelname aan 'psychomotricité' in het schooljaar 2018-2019. Echter, betrokkene laat na te verduidelijken of te concretiseren waarop deze stukken betrekking hebben en in het kader van welke problematiek haar zoon hier aan nood had. In het verzoekschrift zelf wordt geen melding gemaakt van deze attesten zodat het niet duidelijk ter staving waarvan deze attesten worden voorgelegd. Uit deze attesten kan niet afgeleid worden dat er sprake is van een medische problematiek die een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst zou verhinderen."

In dit verband moet worden benadrukt dat verzoeksters situatie er een is van een eerste toelating tot verblijf. De eerste bestreden beslissing heeft geen betrekking op een weigering van een voortgezet verblijf. In een dergelijk geval dient er hoe dan ook geen toetsing te gebeuren aan de hand van artikel 8, tweede lid van het EVRM, maar dient er volgens het EHRM te worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdelingen op zijn grondgebied te laten blijven zodat zij hun recht op gezins- en privéleven aldaar kunnen handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut v. Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets, dit is een billijke afweging tussen het belang van de vreemdelingen (en eventuele gezins- of familieleden) enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt

dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8, eerste lid van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees v. Verenigd Koninkrijk, § 37).

In dit kader oordeelt het EHRM dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43) noch houdt artikel 8 van het EVRM een algemene verplichting in om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. In casu vertaalt dit prerogatief tot migratiebeheer zich concreet in het beginsel dat een aanvraag om machtiging tot verblijf in beginsel vanuit het buitenland moet worden ingediend. Wanneer een aanvraag op Belgisch grondgebied wordt ingediend, moeten, conform artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, buitengewone omstandigheden worden aangetoond.

In het kader van een beslissing tot onontvankelijkheid op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, kan de aangevoerde grief op grond van artikel 8 van het EVRM enkel worden aangenomen wanneer blijkt dat de verplichting tot terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een verblijfsaanvraag in te dienen in een concreet geval een schending van artikel 8 van het EVRM oplevert. Daarbij dient nog te worden opgemerkt dat het EHRM stelt dat staten het recht hebben om van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wensen op hun grondgebied, te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen vanuit het buitenland. Staten hebben geen verplichting om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM, 9 oktober 2012, nr. 3391/12, Djokaba Lambi vs. Nederland, par. 81; en EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse vs. Nederland, par. 101).

In het kader van een billijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen. Zo moet rekening worden gehouden met de mate waarin het gezins- of familieleven of het privéleven daadwerkelijk wordt verbroken bij een tijdelijke verwijdering naar het land van herkomst. Bijzondere aandacht moet verder worden besteed aan de omstandigheden van de betrokken minderjarige kinderen – met name hun leeftijd, hun situatie in het land van herkomst, de mate waarin zij afhankelijk zijn van hun ouders en de vraag naar hun aanpassingsvermogen –, nu het belang van het kind wordt beschouwd als een essentiële overweging die moet worden meegenomen in de belangenafweging vereist onder artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, Paposhvili v. België, par. 143-144). Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, par. 70).

Verzoekster gaat niet in op de concrete motieven in de eerste bestreden beslissing inzake haar privéleven in België. Zij betwist het motief niet dat niet blijkt dat zij voor de uitoefening van haar privéleven zodanig is gebonden aan België dat zelfs een tijdelijke terugkeer naar Armenië is uitgesloten.

Verzoekster wijst wel nog op het hoger belang van haar minderjarig kind. Zij betoogt dat haar kind in België is geboren en hier voltijds onderwijs volgt. Zij stelt tevens dat haar zoontje het Armeens niet voldoende machtig is en dat hij geen band heeft met Armenië. Zij betoogt dat verweerder *“diende na te gaan of verzoekster haar zoontje – die alhier geboren werd en alhier [...] school loopt – hierdoor verhinder[d] zou worden om zijn schoolgang te kunnen [voortzetten] in het Rijk”*.

Zoals volgt uit de rechtspraak van het EHRM, omvat het belang van het kind twee aspecten, namelijk enerzijds het behouden van het eenheid van het gezin en anderzijds het welzijn van het kind. Op lezing van de eerste bestreden beslissing blijkt dat de belangen van verzoeksters minderjarige kind in rekening zijn gebracht bij het nemen van deze beslissing.

Verweerder hield er immers rekening mee dat verzoeksters kind in België is geboren, maar oordeelde dat dit enkele gegeven nog niet maakt dat een terugkeer naar het land van herkomst bijzonder moeilijk zou zijn. Hij hield er nog rekening mee dat het kind hier school loopt, maar oordeelde dat het evenmin vaststaat dat verzoekster hierdoor is verhinderd de aanvraag in te dienen vanuit het buitenland. Hij

stelde vast dat verzoekster niet kon aantonen dat een scholing van het kind niet in het land van herkomst kan worden verkregen en niet blijkt dat dit kind een gespecialiseerde scholing of een gespecialiseerde infrastructuur behoeft die niet te vinden is in het land van herkomst. Hij motiveerde dat, gelet op de nog jonge leeftijd van het kind, redelijkerwijze kan worden aangenomen dat het nog beschikt over een voldoende aanpassingsvermogen wat betreft de taal en het onderwijs in het land van herkomst.

Waar verzoekster in haar verzoekschrift verwijst naar een arrest van de Raad en stelt dat *“kinderen immers niet in staat [zijn] het onderwijssysteem te volgen zonder kennis van het schrift van dat land”*, wijst de Raad er vooreerst op dat in de continentale rechtstraditie arresten geen precedentswaarde hebben en dat verzoekster niet aantoont dat de feitelijke omstandigheden die aanleiding gaven tot het door haar geciteerde arrest identiek zijn aan deze in voorliggende zaak. Verder dient erop te worden gewezen dat verzoekster heeft nagelaten om dit element in te roepen in haar aanvraag om machtiging tot verblijf. Het komt niet aan de Raad toe, in het kader van een wettigheidstoetsing, feiten te beoordelen die niet werden voorgelegd aan het bevoegde bestuur of om in de plaats van het bestuur een machtigingsaanvraag, op basis van een nieuwe argumentatie, te onderzoeken. Daarenboven geeft verzoekster zelf aan dat haar kind thuis Armeens spreekt en weerlegt zij geenszins de motivering in de eerste bestreden beslissing dat haar zoontje, gelet op zijn jonge leeftijd, beschikt over een voldoende aanpassingsvermogen wat betreft de taal en het onderwijs in het land van herkomst. Verzoekster maakt in de voorliggende omstandigheden geenszins concreet aannemelijk dat haar kind geen aansluiting kan vinden bij het onderwijs in het land van herkomst of dat diens belangen concreet worden geschaad in geval van een tijdelijke terugkeer naar dat land.

Verzoekster toont niet aan dat verweerder in verband met de ingeroepen belangen van haar kind, rekening houdend met het geheel van de gedane vaststellingen, geen zorgvuldige, evenwichtige en redelijke beoordeling heeft gemaakt of heeft nagelaten een voldoende en zeker gewicht te geven aan de belangen van het kind. Verzoekster maakt geenszins aannemelijk dat verweerder bij het treffen van zijn beslissing het hoger belang van het kind heeft veronachtzaamd. Het loutere feit dat verzoekster niet akkoord gaat met de gedane beoordeling, volstaat niet om afbreuk te doen aan de motieven van de eerste bestreden beslissing.

In de voorliggende omstandigheden toont verzoekster dan ook niet aan dat de verplichting om tijdelijk terug te keren naar hun herkomstland om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving en de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten en de erin voorziene procedures te respecteren, het privé- en/of gezins- of familieleven in die mate verstoort dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM. Een disproportionaliteit tussen de belangen van verzoekster en haar kind enerzijds en de belangen van de Belgische Staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds, blijkt niet.

Ten slotte benadrukt de Raad nogmaals dat de eerste bestreden beslissing geen uitspraak doet over de gegrondheid van een verblijfsaanvraag. Een wettelijke mogelijkheid tot bescherming van het recht op eerbiediging van het gezins-, familie- en/of privéleven zoals ontwikkeld in België staat nog open, met name in het kader van een verblijfsaanvraag ingediend in het land van herkomst of elders bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Er kan niet worden vastgesteld dat het bestuur de ingeroepen schending van artikel 8 van het EVRM ten onrechte niet heeft aanvaard als buitengewone omstandigheid of dat het bij het nemen van de eerste bestreden beslissing dit verdragsartikel heeft miskend.

2.3.7. Verzoekster wijst er meermaals op dat in haar land van herkomst geen Belgische vertegenwoordiging aanwezig is. Dit enkele gegeven volstaat volgens haar reeds opdat buitengewone omstandigheden moeten worden aangenomen.

Verzoekster houdt onterecht voor als zou verweerder niet zijn nagegaan of er al dan niet een Belgische vertegenwoordiging is in haar land van herkomst, Armenië. In de eerste bestreden beslissing betwist verweerder niet dat er in Armenië geen Belgische vertegenwoordiging aanwezig is. Hij wijst er zo ook net op dat verzoekster zich zal moeten wenden tot de Belgische ambassade in Moskou, Rusland. Hij stelt dat dit gegeven geldt voor alle Armeense onderdanen. Nog motiveert hij dat verzoekster niet heeft aangetoond waarom het voor haar niet mogelijk is om zich naar Rusland te begeven. Om deze redenen is er volgens verweerder geen sprake van een buitengewone omstandigheid.

Verzoekster acht de motivering dat deze ingeroepen omstandigheid op alle Armeense onderdanen van toepassing is onvoldoende en benadrukt dat elk dossier individueel dient te worden getoetst. Zij gaat er hiermee evenwel aan voorbij dat verweerder ook heeft vastgesteld dat zij in haar concrete geval niet heeft kunnen aantonen waarom zij zich niet naar Rusland kan begeven voor het indienen van de aanvraag. De bewijslast ter zake ligt inderdaad bij verzoekster. De Raad acht het niet kennelijk onredelijk waar verweerder vereist dat de aanvrager aantoont dat het voor hem of haar bijzonder moeilijk is zich te wenden tot de voor het land van herkomst bevoegde Belgische vertegenwoordiging, ook al bevindt deze zich in een ander land.

Verzoekster stelt thans in haar verzoekschrift dat het voor haar bijzonder moeilijk is om eerst naar Armenië te reizen en vandaar *“voor een ongekende periode naar Rusland te verkasten”* en dat dit nefaste effecten zou sorteren voor de verdere ontwikkeling van het minderjarig kind. Zij wijst op het gegeven dat haar zoon ononderbroken naar school is gegaan in België en stelt dat het voor haar bijgevolg wel degelijk bijzonder moeilijk zal zijn om eerst naar Armenië en vervolgens naar Rusland te reizen. Er dient nogmaals op te worden gewezen dat verzoekster heeft nagelaten om deze elementen concreet in te roepen in haar aanvraag om machtiging tot verblijf. Zij heeft in haar aanvraag enkel gewezen op het gebrek van een Belgische diplomatieke vertegenwoordiging in Armenië. De verdere *“gevolgen”* van zich te moeten richten tot de Belgische ambassade in Moskou zet verzoekster voor het eerst uiteen in haar verzoekschrift en heeft zij geenszins vermeld in de aanvraag. Het komt niet aan de Raad toe, in het kader van een wettigheidstoetsing, feiten te beoordelen die niet werden voorgelegd aan het bevoegde bestuur of om in de plaats van het bestuur een machtigingsaanvraag, op basis van een nieuwe argumentatie, te onderzoeken. De Raad herhaalt dat het aan verzoekster toekwam om in haar aanvraag heel precies te duiden waaruit het ingeroepen beletsel bestaat.

2.3.8. Verzoekster betoogt verder dat zij en haar familie reeds elf jaar worden gedoogd in België en dat een dergelijk gedogen van onwettig verblijf door de Dienst Vreemdelingenzaken wel degelijk een buitengewone omstandigheid kan uitmaken.

De Raad stelt vooreerst vast dat verzoekster er verkeerdelijk vanuit gaat dat haar verblijf werd gedoogd door het bestuur. Immers wordt er duidelijk in de eerste bestreden beslissing gemotiveerd dat *“[b]etrokkene wist dat haar verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. [...] Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten haar betekend op 03.02.2012”*. Verder blijkt dat verzoekster dan, zonder enig succes, aanvragen om gezinshereniging bleef indienen. Aldus is het verzoeksters eigen houding die heeft geleid tot een verblijf van elf jaar in België. Het gegeven dat verzoekster, gedurende de behandelingstermijn van bepaalde procedures, beschermd was tegen een gedwongen verwijdering kan niet worden gelijkgesteld met een gedogen van het onwettig verblijf.

Verder dient erop te worden gewezen dat, zoals duidelijk wordt gesteld in de eerste bestreden beslissing, de elementen van lang verblijf en integratie niet kunnen worden aanvaard als buitengewone omstandigheid. Deze stelling van verweerder is in overeenstemming met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Voor zover verzoekster nog verwijst naar het lang verblijf van haar zoontje en zich daarbij beroept op een arrest van de Raad, en benadrukt dat het haar keuze en niet deze van haar zoontje was om illegaal dan wel precair in België te verblijven, dient het volgende te worden vastgesteld. De Raad herhaalt dat arresten in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben. Verder toont verzoekster niet aan dat de feitelijke omstandigheden die aanleiding gaven tot het door haar genoemde arrest gelijkaardig zijn aan deze in de huidige zaak. Bovendien blijkt dat verweerder rekening heeft gehouden met het hoger belang van het kind en wel degelijk is nagegaan of verzoeksters zoontje (tijdelijk) mee kan terugkeren naar Armenië om aldaar het resultaat van een nieuwe ingediende aanvraag af te wachten. Zo stelt verweerder uitdrukkelijk dat het gegeven dat verzoeksters zoontje in België is geboren, nog niet maakt dat een terugkeer naar Armenië bijzonder moeilijk zou zijn. Verweerder houdt tevens rekening met het feit dat het kind hier school loopt, maar stelde vast dat niet wordt aangetoond dat een scholing van het kind niet in het land van herkomst kan worden verkregen en dat niet blijkt dat dit kind een gespecialiseerde scholing of een gespecialiseerde infrastructuur behoeft die niet te vinden is in het land van herkomst. Er wordt gewezen op de jonge leeftijd van verzoeksters kind en dat er kan

worden aangenomen dat hij over voldoende aanpassingsvermogen beschikt wat betreft de taal en het onderwijs in het land van herkomst. Aldus kan verzoekster niet voorhouden dat er, wat betreft het gegeven dat het kind steeds in België heeft verbleven en hier naar school is geweest, enkel wordt gemotiveerd dat zij *“zich bewust heeft genesteld in onwettig verblijf”*.

Er werd reeds vastgesteld dat verzoekster niet concreet kan aantonen dat haar kind geen aansluiting kan vinden bij het onderwijs in het land van herkomst. Zij geeft zelf aan dat zij en haar kind thuis Armeens spreken. Zij weerlegt geenszins de vaststelling dat haar kind, gelet op zijn nog jonge leeftijd, zich relatief gemakkelijk moet kunnen aanpassen aan de taal en het onderwijs in het land van herkomst.

2.3.9. Verzoekster wijst ten slotte op *“zware vijandelijkheden”* nabij de *“contactlijn rond Nagorno-Karabakh en de omliggende districten”*, waardoor Belgen worden afgeraden niet-essentiële verplaatsingen te maken naar deze gebieden. Zij stelt dat verweerder *“vanzelfsprekend”* hiervan op de hoogte was en diende na te gaan of zij en haar kind zich veilig naar Armenië, en vervolgens Rusland, kunnen begeven.

De vaststelling dringt zich op dat verzoekster in haar aanvraag, of in een actualisatie hiervan, nergens melding maakte van deze vijandelijkheden in haar land van herkomst. Zij kan niet van verweerder verwachten dat hij rekening houdt met elementen die zij niet heeft ingeroepen als buitengewone omstandigheden. Zelfs al kan verzoekster worden gevolgd waar zij stelt dat de aangehaalde vijandelijkheden algemeen gekende gegevens zijn, blijkt geenszins dat deze zich uitstrekten over het volledige Armeense grondgebied. Het bleef dus aan verzoekster om, zo zij van mening was dat de vijandigheden in een bepaald gebied van haar land van herkomst of aan de grens haar concreet verhinderen de aanvraag via de gewone procedure vanuit het buitenland in te dienen, zulks specifiek aan te voeren en te verduidelijken. Noch in haar aanvraag noch in een aanvulling van de aanvraag die zij steeds kon indienen, heeft zij dit gedaan. De Raad merkt, ten overvloede, nog op dat verzoekster ook thans niet concreet kan aantonen dat zij, indien zij de aanvraag via de gewone procedure vanuit het buitenland moet indienen, op enigerlei wijze zou worden gehinderd door eventuele vijandigheden in Nagorno-Karabach of aan de grens met Azerbeidzjan, te meer nu blijkt dat verzoekster is geboren in de stad Etsjmiadzin, die zich op meer dan 300 km van Nagorno-Karabach bevindt.

2.3.10. Uit de gegevens van het dossier en wat voorafgaat, blijkt dat verweerder rekening heeft gehouden met de in de aanvraag als buitengewone omstandigheden ingeroepen elementen. Verzoeksters uiteenzetting laat niet toe om vast te stellen dat verweerder bij zijn beoordeling van de ingeroepen buitengewone omstandigheden is uitgegaan van onjuiste feitelijke gegevens of dat hij hierbij onzorgvuldig of kennelijk onredelijk handelde of met overschrijding van de ruime appreciatiebevoegdheid waarover hij beschikt.

2.3.11. Verzoekster geeft nog aan een schending van de hoorplicht in het raam van de zorgvuldigheidsplicht te willen aanvoeren, aangezien zij stelt dat haar niet direct en persoonlijk om inlichtingen werd gevraagd of haar niet de gelegenheid werd geboden stukken over te leggen die haar voorstelling van de feiten of van haar toestand geloofwaardig maken. De Raad benadrukt evenwel dat verzoekster de kans had om de vereiste toelichtingen te verstrekken in haar aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd en dat zij deze aanvraag met alle nodige stukken kon onderbouwen. Verzoekster houdt derhalve ten onrechte voor dat zij niet de kans had om haar standpunt te verduidelijken.

2.3.12. Een schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet of van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel of het redelijkheidsbeginsel kan niet worden vastgesteld. Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt evenmin.

2.4. Het evenredigheidsbeginsel wordt geschonden wanneer de door de overheid gemaakte keuze een kennelijke wanverhouding tussen het algemeen belang en het particuliere belang tot gevolg heeft (M. BOES, *“Het redelijkheidsbeginsel”*, in I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 184). Rekening houdend met de voorgaande bespreking van het middel kan geen schending van dit beginsel worden vastgesteld.

2.5. Het middel is ongegrond.

3. Onderzoek van het beroep wat betreft de tweede bestreden beslissing, het bevel om het grondgebied te verlaten

3.1. Verzoekster stelt als volgt:

“Wat betreft de tweede beslissing, de bevelen om het grondgebied te verlaten geldt dat niettegenstaande het feit dat art. 7 van de vreemdelingenwet, eerste lid vrw. een gebonden bevoegdheid betreft, verwerende partij het zelf nuttig en nodig heeft geacht om deze bevoegdheid slechts uit te putten nadat werd beschikt over de door verzoekers ingestelde aanvraag tot verblijf ex art. 9bis vrw..

Door een dergelijke handelswijze erkent zij dat de uitkomst van deze aanvraag bepalend kan zijn voor het al dan niet afleveren van de bevelen om het grondgebied te verlaten.

Bijgevolg dienen deze bevelen om het grondgebied te verlaten tevens mede uit het rechtsverkeer genomen wegens afdoende samenhang gelet op de hier voren geschetste elementen.

Verzoekers zullen bij de opvolging van de bestreden beslissingen geraakt worden in hun opgebouwde ontplooiing; sociale verankering en gezinscel in België; schoolgang van het kind en zullen onstuitbaar geconfronteerd worden met de nadelige consequenties van de bestreden beslissingen en vorderen derhalve tevens de nietigverklaring van de bevelen om het grondgebied te verlaten op basis van de hier voren uiteengezette redenen.”

3.2. Verzoekster betoogt dat in navolging van een vernietiging van de eerste bestreden beslissing ook de tweede bestreden beslissing dient te worden vernietigd. Uit wat voorafgaat volgt echter dat verzoekster geen gegrond middel heeft aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing. Aldus kan niet zonder meer worden gesteld dat de tweede bestreden beslissing dient te worden vernietigd.

Waar verzoekster nog stelt dat zij *“geraakt worden in hun opgebouwde ontplooiing; sociale verankering en gezinscel in België; schoolgang van het kind en [...] onstuitbaar geconfronteerd [zullen] worden met de nadelige consequenties van de bestreden beslissingen”*, kan de Raad hierin verder geen duidelijk middel lezen. Verzoekster duidt nergens de rechtsregel die zou zijn miskend, laat staan dat zij concreet toelicht op welke wijze deze regel door het bestreden bevel wordt geschonden. Voor zover als nodig, merkt de Raad nog op dat uit de bespreking van het middel gericht tegen de eerste bestreden beslissing blijkt dat verweerder niet kennelijk onredelijk tot zijn oordeel is gekomen dat verzoekster geen buitengewone omstandigheden heeft aangetoond. Hij heeft in zijn beslissing rekening gehouden met alle door verzoekster aangehaalde elementen. Verzoeker is er niet in geslaagd de motieven hieromtrent onderuit te halen.

4. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

5. Kosten

Verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien oktober tweeduizend eenentwintig door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS